

# **“Una família amb amor és capaç de caldejar el cor de tota una ciutat”, diu el Papa**

En l'audiència general del dimecres 2 de setembre, el Papa Francesc ens diu que la família és el millor lloc on aprendre sobre Déu i l'amor i a difondre'l en les grans ciutats on Déu no es present.

07/09/2015

*Audiència, dimecres 2 de setembre de 2015*

Estimats germans i germanes, bon dia!

En l'últim tram del nostre camí de catequesi sobre la família, obrim la mirada sobre la manera en què aquesta viu la responsabilitat de comunicar la fe, de transmetre la fe, tant cap a dins com cap a fora.

En un primer moment, podem pensar en algunes expressions evangèliques que semblen contraposar els vincles de la família i el fet de seguir Jesús. Per exemple, aquestes paraules fortes que tots coneixem i hem sentit: «*Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi. Qui estima el fill o la filla més que a mi, no és digne de mi. Qui no pren la seva creu i em segueix, no és digne de mi*» (Mt 10, 37-38).

Naturalment, amb això Jesús no vol cancel·lar el quart manament, que és el primer gran manament vers les persones. Els tres primers són en relació a Déu, i aquest en relació a les persones. I tampoc no podem pensar que el Senyor, després de realitzar el miracle per als esposos de Canà, després d'haver consagrat el vincle conjugal entre l'home i la dona, després d'haver restituït fills i filles a la vida familiar, ens demani ser insensibles a aquests vincles. Aquesta no és l'explicació. Al contrari, quan Jesús afirma la primacia de la fe en Déu, no troba una comparació més significativa que els afectes familiars. I, d'altra banda, aquests mateixos vincles familiars, en el si de l'experiència de la fe i de l'amor de Déu, es transformen, «s'omplen» d'un sentit més gran i arriben a ser capaços d'anar més enllà de si mateixos, per crear una paternitat i una maternitat més àmplies, i per acollir com a

germans i germanes també als qui estan al marge de tot vincle. Un dia, en resposta a un que li va dir que fora hi havia la seva mare i els seus germans que el cercaven, Jesús va indicar als deixebles: *«Aquests són la meva mare i els meus germans. El qui fa la voluntat de Déu, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare.»*(Mc 3, 34-35).

La saviesa dels afectes que no es compren i no es venen és la millor dot del geni familiar.

Precisament a la família aprenem a créixer en aquest clima de saviesa dels afectes. La seva «gramàtica» s'aprèn allà; d'una altra manera és molt difícil aprendre-la. I és, precisament aquest, el llenguatge mitjançant el qual Déu es fa comprendre per tots.

La invitació a posar els vincles familiars en l'àmbit de l'obediència de la fe i de l'aliança amb el Senyor

no els fa mal; al contrari, els protegeix, els desvincula de l'egoisme, els custòdia de la degradació, els posa fora de perill per a la vida que no mor. L'adopció d'un estil familiar en les relacions humanes és una benedicció per als pobles: torna a portar l'esperança a la terra. Quan els afectes familiars es deixen convertir al testimoni de l'Evangeli, arriben a ser capaços de coses impensables, que fan tocar amb la mà les obres de Déu, les obres que Déu realitza en la història, com aquelles que Jesús va fer per als homes, les dones i els nens amb els quals es trobava. Un sol somriure miraculosament arrencat a la desesperació d'un nen abandonat, que torna a viure, ens explica l'obrar de Déu al món més que mil tractats teològics. Un sol home i una sola dona, capaços d'arriscar i sacrificar-se pel fill d'uns altres, i no només pel propi, ens expliquen coses de l'amor que molts científics ja no comprenen.

I on estan aquests afectes familiars,  
neixen aquests gestos del cor que són  
més eloqüents que les paraules. El  
gest de l'amor... Això fa pensar!

La família que respon a la crida de  
Jesús, torna a lliurar la direcció del  
món a l'aliança de l'home i de la  
dona amb Déu. Penseu en el  
desenvolupament d'aquest testimoni,  
avui. Imaginem que el timó de la  
història (de la societat, de l'economia,  
de la política) es lliuri —per fi!— a  
l'aliança de l'home i de la dona,  
perquè ho governin amb la mirada  
cap a la generació que ve. Els temes  
de la terra i de la casa, de l'economia  
i del treball, tocarien una música  
molt diferent.

Si tornem a donar protagonisme —a  
partir de l'Església— a la família que  
escolta la Paraula de Déu i la posa en  
pràctica, esdevindrem els millors  
vins de les noces de Canà,  
fermentarem com el llevat de Déu.

En efecte, l'aliança de la família amb Déu està cridada a contrarestar la desertificació comunitària de la ciutat moderna. Les nostres ciutats, tanmateix, van esdevenir espais desertificats per manca d'amor, per falta d'un somriure. Moltes diversions, moltes coses per perdre temps, per fer riure, però manca l'amor. El somriure d'una família és capaç de vèncer aquesta desertificació de les nostres ciutats. I aquesta és la victòria de l'amor de la família. Cap enginyeria econòmica i política és capaç de substituir aquesta aportació de les famílies. El projecte de Babel edifica gratacels sense vida. L'Esperit de Déu, en canvi, fa florir els deserts (cf. *Is* 32, 15). Hem de sortir de les torres i de les habitacions blindades de les elits per freqüentar de nou les cases i els espais oberts de les multituds, oberts a l'amor de la família.

La comunió dels carismes —els donats al Sagrament del matrimoni i els concedits a la consagració pel regne de Déu— està destinada a transformar l'Església en un lloc plenament familiar per a la trobada amb Déu. Anem cap endavant per aquest camí, no perdem l'esperança. On hi ha una família amb amor, aquesta família és capaç de caldejar el cor de tota una ciutat amb el seu testimoni d'amor.

Pregueu per mi, preguem els uns pels altres, perquè arribem a ser capaços de reconèixer i sostenir les visites de Déu. L'Esperit portarà l'alegre desordre a les famílies cristianes, i la ciutat de l'home sortirà de la depressió.

.....

amor-es-capac-de-caldejar-el-cor-de-  
tota-una-ciutat-diu-el-papa/ (20/03/2026)